

[Aksel Larsen.]

lignende Foretagender, at en Del af Arbejderne organiserede sig, saa kan man jo altid, som det skete ved „Skandinavien“, skille sig af med dem, skaffe sig andre og saa sige: Vi kan bevise, at mellem de Arbejdere, vi har, og os er der ikke nogen Uoverensstemmelse.

Jeg beder den højtærede Minister gaa udførligt ind paa dette af det ærede Medlem Hr. Krag og mig rejste Spørgsmaal, saa at vi i hvert Fald kan høre, hvad der er den højtærede Ministers Mening om Sagen. Det vilde ogsaa være rart at faa det klart ekstra ved anden Behandling, selv om jeg desværre maa være bange for, at det bliver klart i den Retning, det ærede Medlem Hr. Krag ønskede det.

Der tales saa meget om Samarbejde, det saakaldte nationale Samarbejde, det, som man raaber saa meget op om, det, som har givet sig Udtryk i saadanne Blomster som Kriselovgivningen, Brødpriernes Forhøjelse og dette Lovforslag. Dette nationale Samarbejde er et Samarbejde, der er skabt i Toppen, men hvor Partiernes Medlemmer ikke er blevet spurgt, hvor Folket ikke er blevet spurgt og ikke har tilkendegivet sin Mening. Derfor hersker der meget divergerende Meninger, og det er ikke en Hemmelighed, at der bl. a. i Arbejderbevægelsen foregaar en meget skarp og bitter Kamp om Spørgsmaalet om dette Samarbejde.

Jeg maa sige, at de Argumenter, hvormed Socialdemokratiets Ledelse og de Samvirkendes Forretningsudvalg har forsøgt at vinde Fagforeningernes Medlemmer for dette Samarbejde, ikke er egnede til at gøre Indtryk. Man siger, at alle maa ofre. Det kan lyde smukt, men Forholdet er det, at hidtil har kun Arbejderne ofret, og de andre har ikke ofret. Da vi fik Kriselovene i Maj, blev der sagt: nu skal alle ofre; paa den ene Side Pristalsreguleringens Bortfald, Arbejdsfordeling og Lønkat o. s. v., paa den anden Side Udbyttebegrænsning. Hvad Pristalsreguleringens Bortfald har betydet, ved vi; hvad Arbejdsfordelingen og Lønskatten betyder, ved vi; vi ved ogsaa, at Prisstigningerne siden er fortsat i voldsomt Tempo, uden at man har gjort noget for at holde det nede. Men vi ved ikke, hvor meget Udbyttebegrænsningen har betydet. Jeg benytter Lejligheden til at efterlyse det. Lad os faa at vide, hvor mange Hundrede Kroner Staten har laant hos Danmarks Kapitalister som Følge af Udbyttebegrænsningen. Jeg spørger udtrykkeligt: hvor mange Hundrede, for jeg frygter, at man ikke engang naar op i Tusinder!

Men som det er gaaet med dette Krise-

lovkompleks, saaledes er det gaaet med hele Lovgivningen. Man kan konkret paavise, hvad Arbejderne har maatte ofre, og Forholdene er efterhaanden blevet saadan, at den arbejdende Befolkning virkelig er ved at blive bragt helt ned paa Eksistensminimum, daarligt ved, hvordan den overhovedet skal opretholde Livet.

Men hvad siger Socialdemokratiets Ledelse? Man siger, som De samvirkende Fagforbunds Formand Laurits Hansen sagde i Gørlev: De Tider, der tidligere forekom os forfærdelige, længes vi nu tilbage til og synes vi var lykkelige. Man længes tilbage til Tiderne fra Omsætningsskattens Gennemførelse, det synes man var gode gamle Tider! Man siger videre: Trøst jer, det er forfærdelige Tider, vi lever i, og det er skrækkelige Byrder, der lægges paa jer, men det bliver meget, meget værre endnu. Og endelig siger man: Husk nu paa, I Medlemmer af Danmarks Fagforeninger, I, der har bygget Fagbevægelsen og Socialdemokratiet op, ført Socialdemokratiet frem til dets mægtige parlamentariske Sejre og Deltagelse i Regeringsmagten, I, der har kæmpet for Socialismen, husk paa, at nu drejer det sig ikke længere om at dele Rigdom, men om at dele Fattigdom.

Naar man bruger den Slags Argumenter, naar det er den Slags Perspektiver, man har, at det kun kan blive værre, og siger, at det ikke er Arbejderbevægelsens Sag at komme til at fordele Landets Rigdom, men kun dets Fattigdom, og lade de rige beholde Rigdommen, saa er det forstaaeligt, at man lader denne Opfattelse faa sine Konsekvenser i Tilslutningen til eller Initiativet til et Lovforslag som det her fremsatte.

Men saa skal man ogsaa erindre, at al Verdens Lovforslag ikke i et kapitalistisk Samfund kan forhindre Arbejderne ude paa Arbejdspladserne i selv at varetage deres Interesser, og at Spørgsmaalet inden for Fagbevægelsen, om den skal tilslutte sig Samarbejdet eller ikke, ingenlunde er afgjort; hvis man skal dømme efter Stemningen blandt Fagforeningernes Medlemmer, som den kommer til Udtryk i denne Tid, er der mest Udsigt til, at det bliver afgjort i en anden Retning end den, det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen repræsenterer.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet, det genoptages Kl. 14.

Mødet udsat Kl. 12⁵.